

„stranki“, temveč vsem Slovencem katoliškega mišljenja. Da, ako bi se shod osnoval na skrivnem, ako bi smeli udeležiti se ga samo nekateri posamniki, in bi se vendar določila tega shoda silila vsem Slovencem, smeli bi neudeleženci ali izključeni narodnjaki temu upirati se.

Najmilejše nasprotstvo proti shodu je trditev, da ni sedaj umesten ali primeren. A kako more kdo reči, da ni prav sedaj za Slovence važna doba, ko nam že splošni svetovni dogodki kažejo, da je sedanji začetek novega stoletja za vse narode silno imeniten? Ne samo primeren, temveč jako potreben je shod.

Vsakdo vidi, kdor le hoče videti, da naš narod boleha. Ako se bolezen ne ozdravi o pravem času, je nevarnejša od dne do dne. In bolezen se ozdravi ali s tem, da se škodljivi vplivi odvrnejo, ali pa da se okrepi, kar je še zdravega.

Cetudi imamo težav v narodnostnem oziru na vseh straneh, vendar prezira neko časopisje to nevarnost in ima za svojo prvo nalogo: uničevati katoličanstvo na Slovenskem. V ta namen širijo misel, da je katoličanstvo samo stvar neke stranke; kakor se pa sme stranka pobijati, tako se sme torej pobijati tudi katoličanstvo. Umeva se lahko, zakaj je duhovščina prva, zoper katero divja ta boj.

Ali naj katoličani, ali naj katoliški duhovniki kar popusté svoje versko mišljenje? Ali naj od vere odpadejo? Ali ni njih sveta dolžnost skleniti se v trdno zvezo in braniti svoje in narodove svetinje? Tudi to je namen katoliškega shoda.

Slovenci imamo to srečo, da je narodova bolezen šele v začetku. Zdravilo lahko po-

maga, nevarnost se lahko odvrne. Na jedni strani je treba, da ne držimo rok križem; na drugi pa, da se ne bojimo. Napadi so res hudi, ljuti, a tudi obupni. Taki napadi, ki se opirajo na laž in sumničenje, se bodo razgubili kakor grmenje po zimi. Tako bojevanje zoper duhovščino, kakršno vidimo sedaj-le pri Slovencih, utegne boleti rahločutne osebe, a zavednih mož ne premakne niti za las ž njih stala. Jasno je, da s takim orožjem, kakršno mora čutiti sedaj zlasti slovenska duhovščina, ne deluje bojna četa, kateri je kaj za čast in za ponos.

Sedanji boj med Slovenci zoper vero ni boj, ki bi izviral iz trdnega prepričanja, temveč izvira iz brezmejne strasti. Strast pa je slepa in ne izbira pomočkov za svoj namen.

Katoliški shod mora napisati si za načelo v prvi vrsti to, da hoče delati spravljivo in pridobiti si nasprotnike za skupno delo, za mir, za slogo. Ako pa ne bi imelo to prizadevanje uspeha, mora biti namen in sklep: odpor in boj z vsemi silami in z vsemi poštenimi sredstvi. In za zmago se ni bati: Boga ne bo odstavila nobena svobodomislina stranka.

Na drugi slovenski katoliški shod, Slovenci! Kaj bi se klali v veselje nasprotnikom, kaj bi v strasti uničevali sami sebe! Vsi smo krvni bratje, vsi smo za katoličane krščeni, vse nas je gojila dobra slovenska mati. In to kri, to vero bi zatajevali? Pustimo, naj zaslepljenci počno, kar hočejo! Nekaj ljudij še ni narod. Naj se snide pravi slovenski tabor, in o tem taboru naj se poreče:

„V tem taboru je Slovenija!“

Slomškova stoletnica. V dostojno proslavo stoletnice rojstva velikega slovenskega pisatelja, šolnika in narodnega buditelja A. M. Slomškega, priredi se v njegovem rojstnem kraju na Ponikvi ob juž. žel. dne 5. velikega srpana t. l. vseslovenska slavnost, na katero vabi slavnostni odbor. Spored: 1. Zjutraj ob 6. uri 30 min. in ob 8. uri slovesen sprejem gostov na tukajšnjem kolodvoru. 2. Ob 10. uri slovesna sv. maša (celebrira g. Fr. Ogradi, opat celjski, poje slov. celjsko pevsko društvo, spremlja oddelek celjske

narodne godbe. 3. Ob 1. uri odkritje spominske plošče na tukajšnji šoli. 4. Ob 2. uri banket na vrtu g. Fr. Podgoršeka. — 5. Ob 5. uri izlet na Slomškov rojstni dom, nazaj grede na grič sv. Ožbalta. 6. Ob 8. uri koncert. — Pri slavnosti je obljubilo svoje sodelovanje več sl. narodnih društev, med drugimi slavno celjsko in ptujsko pevsko društvo, združen učiteljski pevski zbor, slavno telovadno društvo „Celjski Sokol“ ter drugi. Godbeni del oskrbi celjska narodna godba.

O d b o r.